

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

◆ Derûnî ◆ Tacettin Şimşek ◆ Aslan Avşarbey ◆ Tayyib Atmaca
◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ Halil Manuş ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Halit Yıldırım
◆ Musa Serin ◆ Adem Oğuz ◆ Mehmet Pektaş ◆ Hızır İrfan Önder
◆ Mustafa İmir ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Mahir Başpınar ◆ Kadir Köse
◆ Lütfü Şehsuvaroğlu ◆ Betül Parasayan

104 Sayı 21 Ekim 2026

Güvenme Mülk ü Mala

◆ Derûnî

Güvenme mülk ü mala
Seni mihnete sala
Benüm deyü kazandın
Bilmezsin kime kala

Haram katma malına
Biner yarın dalına
Her yanın ateş sarar
Düşman güler hâline

Eyleme kibr ü gurur
Bâki değildir sürûr
Aydın olan gündüzün
Peşinde şebi durur

Bugünkü mansıp geçer
Güvendiğin dağ çöker
Tuttuğun keskin kılıç
Düşersin başın biçer

Yüz gülene aldanma
Kadın fendine kanma
Dost olan acı söyler
Olur sonu bal sanma

Yaramaz işe yakın
Olmaktan gayet sakın
Yaptıkların gözetin
Var sana senden yakın

İbretle âleme bak
Su gibi olgıl berrak
Gönül yapıcıların
Dü cihân yüzleri ak

İçin dışın eyle saf
Olmak istersen sarraf
Hakikat cevherine
İnsandır çünkü sarraf

Derunî bir son öğüt
Dedikoduyu unut
Aklıselim olanlar
Hak söyler yahut sükut

A ş ı k k a r a

Hayâli kayalı hakeka dayalı dergi

Yapımcı: Tayyib Atmaca Yönetmen: Dr. Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Arşiv

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş
Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergietgmail.com

104 Sayı Ekim 2026 ISSN-0106417 (edergi)

Şair Kocadan İllallah

◆ Tacettin Şimşek

Seda çok dertliydi. Ona bir Marko Paşa lazımdı ama çevresinde ihtisasını dert dinleme üzerine yapmış bir akrabası yoktu. Aradığı kişi onu etkin dinleyecek “Sen belli ki çok bunalmışsın. İçin öfkeyle dolmuş. Seni çok iyi anlıyorum.” falan diyecekti. Biraz da hak verecekti ona. Dost bir ağız “Haklısın.” kelimesini telafuz etse Seda acayip rahatlayacaktı.

Komşusu Demet, sürekli onun şanslı olduğunu söylüyor, ardından ekliyordu:

“Ay kız, kocan sana her gün şiir okuyordur şimdi. Sabah şiir, öğle şiir, akşam şiir... Günde üç öğün. İçin dışın şiir doluyordur.”

Seda da her seferinde lafı ağzına tıkiyordu.

“Yaa ne demezsin? Ölüler de zanneder ki diler hep helva yiyor.”

Anlamakta zorluk çekiyordu Demet. Bir şairle evli olmak neden bu kadar kötü olsun ki, diye düşünüyordu.

Seda, düşüncelerini okudu Demet’in.

“Neden mi kötü?” dedi. “Anlatayım sana. Vaktin var mı?”

“Var var.” dedi Demet. “Seni kırk beş dakika dinleyebilirim.”

“Dinle öyleyse. Bizimki benimle konuşmaz, ilham perileriyle konuşur. Dışarıdan bakınca kendi kendisiyle konuştuğunu görür, ‘Allah’ım, kafayı mı yedi bu?’ der, korkarsın. Kelimeleri ağzında sakız gibi çiğner durur. Adamın hayatında yokuz, rüyalarına bile giremiyoruz. Rüyaları bile şiire ipotekli. Gecenin bir vakti yattıktan sıçrayıp kalkar. Korkarsın, ne oldu diye? Neymiş? Rüyasında bir şiir yazmış. Unutmadan onu kâğıda geçirmesi gerekiyormuş. Gerçi en fazla iki dizesini hatırlayabilir onun da. Oh olsun! Bizden çaldığın zamanları şiire mi harcarsın?”

“Kız, sen yoksa şiiri mi kıskanıyorsun?”

“Kıskanmayıp ne yapacaksın? Şiirde “sevgilim” diyor, kimi kastettiği belli değil. Kaç tane rakibim var, bilmiyorum ki. Yatakta üç kişiyiz: Kocam, şiir ve ben. Yastık altında kalem ve kâğıt... O benim en güçlü rakibim. Dikkat et, rakibim diyorum. Futbolcular, teknik direktörler, kulüp başkanları gibi “râkip” demiyorum. Bir de “hakem” mevzusu var tabii. Adamlar nereden duyularsa “hâkem” demiyorlar mı, cinler tepeme üşüşüyor. Yahu “hakem” desenize! A da, e de kısa. “Hakem, hakem, hakem... Bizimki dün bir şiir yazmış. Şöyle başlıyordu: *Ürkek bir kayan yıldızım ben / Geçiyorum yanından bir buğday başağının / Dördüncü katında şimdi gözlerin / Işıl ışıl bir ebemkuşağının*. Bak bak bak! Köftehora bak! Ebemkuşağının dördüncü katında gözlerin. Kimin gözleri bunlar? Benim olmadığı kesin.”

“Niye öyle diyorsun, kız? Senin gözlerinden bahsediyor işte. Daha ne istiyorsun?”

“Kızım, sen renk körü müsün? Bana baksana! Benim gözlerim ne renk?”

“Elaaa.”

“Gökkuşağının dördüncü katında hangi renk var?”

“Bilmem.”

“Bil o zaman. Genel ağdaki görsellerden bir gökkuşağı resmine bak. Geçen gün sordum kendisine: ‘Kime yazdın bu şiiri?’ Dalga geçer gibi, ‘Kime olacak? Sanaa!’ diyor. Yalan, vallahi yalan. Herkesi kandırırsın ama beni asla! Bunca yıllık karınım. Yer miyim? Çok kızıyorum çok. Bildiğin gibi değil. Uzun zamandır tırnak makası kullanmıyorum. Bil bakalım niye?”

“Niye?”

“Sinirimden, kız. Anlasana. Hıncımı tırnaklarımdan çıkarıyorum.”

“Yapma, güzelim. Yazık.”

“Yazık mazık. Ne yapayım? Bazen kızıp ‘Sen şiiri benim üzerime kuma mı getirdin?’ diyorum. ‘Hayır.’ diyor. ‘Sen şiire kuma geldin.’ ‘O ne demek?’ deyince de sırtıyor: ‘Sen yokken şiir vardı hayatımda.’ diyor.”

“O da doğru ya...”

“Sen benim damarıma bas bakalım, bas! Dost belledik içimizi dökelim dedik. Senin şu yaptığına bak.”

“Kız, bana niye kızılıyorsun? Ne dedim ki şimdi?”

“Daha ne diyeceksin? Hep ona hak veriyorsun.”

“Yok canım, hak verme falan değil benimki. Öfkeni yatıştırmak istiyorum biraz. Adam ne yapıyor? Şiir yazıyor. Senin için de yazar belki. Gerçi ben bir Nâzım Hikmet’i biliyorum bir de Bedri Rahmi’yi karısına şiir yazan.”

“Senin bilmediklerin de var. Poe, Hamid, Oktay Rıfat, Hasan Hüseyin...”

“Bak sen, neler de biliyormuş benim arkadaşım. Onlar var. Bir de seninki olur. Ne diyorsun? Kocan senin için şiir yazmasın mı?”

“Tabii ki hayır! Benim için şiir yazsa eminim Picasso’nun Dora Maar’ın Portresi gibi bir şey olur. Ağız bir tarafta, göz bir tarafta, ara ki yüzü bulasın. Aman lazım değil. O gitsin hayranlarına şiirler yazsın. Sofrada, arabada hep beş kişiyiz. O hep aramızda, hep ayrıcalıklı, hepimizden önemli. Günde yirmi dört saatini ona ayırsa ‘Biraz fazla oldu.’ demeyecek. Öyle kaptırmış ki kendini ‘Binmiş alamete, gidiyor kıyamete’ derler ya, bizimki aynı o hesap. Allah sonumuzu hayra çıkarsın. Ne diyeyim? Benim çantam eskir, ‘Birkaç ay sabret karıcığım.’; oğlanın ayakkabısı delinir, ‘Şimdilik idare et, aslan oğlum.’; kızın montu renk atar, ‘Önümüzdeki ay alırız güzel kızım.’ O geldi mi ona yok yok. Bereket versin, istekleri pahalı değil. Bir kâğıt, bir kalem yetiyor. Son zamanlarda kâğıda, kaleme de gerek kalmadı. Cep telefonunun notlar sayfasına yazıyor şiirlerini. Gü-

zel sanatların en ucuzu şiir. İyi ki öyle. Yoksa bu bizimki bütün servetini ona harcar, bizi bir dilim ekmeğe muhtaç ederdi. Ben sana deyi vereyim. Bazen 16. yüzyıl şairi Zati gibi isyan ediyorum: “*Rakibe sadr gösterdin dedin ol fitneye ulu / Benim bir it kadar veh veh kapında itibârım yok.*” Diyor ki Zati: O fitneci rakibe “ulu” diyerek (ulumasını söyleyerek) başköşeyi gösterdin. Vah vah ki, senin kapında benim bir it kadar değerim yok. Anladın mı?”

“Anladım tabii.”

“Yanlış anlama, kız, ben edebiyatı severim. Şiire de bayılırım ama bu öyle değil. Bu işin profesyonelliğini çekemiyorum. Şair kadınları bilmiyorum ama bence şair erkekler evlenmemeli. Onlar zaten şiirle evliler. Hiçbir kadın şiire kuma gitmemeli. O kadar zor ki! Bildiğin gibi değil. ‘Başa gelen çekilir.’ diyeceksin. Ama çekilmiyor bacım, hiç çekilmiyor. Sabır, sabır, sonunda sabır taşı çatlıyor insanın. Bak, benden söylemesi, eniştemin kıymetini bil, bacım. Adam bilgisayar mühendisi, ne güzel. Yazılım, program, web tasarımı... Hepsı bilgisayar ekranında. Masayı, yatağı paylaşma yok.”

“Sen öyle san! Bilgisayarla aynı yatakta yatmanın nasıl bir şey olduğunu nereden bileceksin? Şiir hiç olmazsa soyut bir şey. Ama bilgisayar somut. Şiir senin kocanın beyninde ama bilgisayar benim kocamın kucağında.”

“Yine de bir şair gibi olmaz. Şair koca mı? Aman aman! Oturup kalkıp dua ediyorum: Allah kimsenin başına vermesin. Ben yandım, başkası yanmasın.”

“Âmin, bacım, âmin!”

Borsaname

◆ Aslan Avşarbey

Hiç kimse kendinden emin olmasın
Herkes atarlar kanca borsada
Yolunmayan Allah kulu kalmasın
Temel ilke budur bence borsada

Kimi hırsla girer satıp alyansı
Battıkça öğrenir kurtlarla dansı
Eğer yanındaysa acemi şansı
Biraz kazanırsın önce borsada

Borsanın da hilesi var farzı var
Herkesin kendine göre tarzı var
Ara sıra hisse halka arzı var
Bunlar yeni açan gonca borsada

Kızarıncı birden bütün kâğıtlar
Yurdun dört yanından başlar ağıtlar
Kazanırken hava atan yiğitler
Dönerler uysal bir gence borsada

Düşen hisse gelip hep seni bulur
Tavandan aldığı tabanı bulur
El oğlu en uygun zamanı bulur
Tırtıklar ince ince borsada

Kimi yamyam kimi mavi balina
Gariplerin gelir çöker malına
Her kim ki şükretmez mevcut hâline
Ortalıkta kalır donca borsada

Derler işin sırrı şu ifadede:
Bekleyen kazanır uzun vadede
Gelecek olursak yani sadede
Ölenler kazanır anca borsada

*Mülki'*ye sorarsan nedir şu borsa
Der ki uzak tut üç kuruşun varsa
Görünüşte durum kim kime korsa
Bilmem hüküm nedir dince borsada

Mavra Meydanı/on bir-Teklif Teklif Üstüne

◆ Tayyib Atmaca

Ertesi gün İt Yaşar ile buluştuk. Kahvenin bir köşesine oturduk. Olan biteni ne eksik ne fazla, ona tastamam anlattım. Yaşar'ın gözleri faltaşı gibi açıldı:

'Ne diyorsun İrfânî Ağâ'm? Devlet kusu basımıza konmak için üstümüzde fır fır dolanıyor. Bu fırsatı iyi değerlendirmemiz lazım. Televizyonda çıkan haber çıktığı gibi kalmaz, yurdun dört bir tarafından hatta dünyanın öbür ucunda herkesin dikkatini çeker. Peki, gelen adamlara bir söz verdin mi?' dedi.

Ben de,

'Hayır, bir söz vermedim. Seninle bir fikir teatisi yapalım, ondan sonra karar verelim.' dedim.

İt Yaşar,

'Elbette iyi yapmışsın. Yarın adamlar geldiğinde tekliflerini dinle, ne teklif yaparlarsa yapınlar. Hele bir düşüneyim, daha sonra size bilgi veririm, deyip gönderirsin. Bak, demedi deme, üç bes güne kalmaz baska yerlerden Bozat'a talip çıkar. Biz teklifleri değerlendirip ondan sonra karar vereceğiz, tamam mı?' dedi.

Biz konuşmamızı bitirir bitirmez kahvede oturanların alayı sandalyesini çekip yanımıza geldi. Televizyonda duyduklarından, Çorum Karayolları İl Müdürü'nün Bozat için pazarlık ettiğine kadar her şeyi sordular. Ben de herkese bu ince düşüncelerinden dolayı teşekkür ettim.

'Hele biraz zaman geçsin, yeni teklifler gelecektir. Bütün teklifleri masaya yatırdıktan sonra karar vereceğim.' dedim.

Bu arada İt Yaşar kahveciye,

'Bugünkü çaylar, kahveler benden. Kimse elini cebine atmasın, gücenirim.' dedi.

Helal olsun Yaşar'a, ilk defa böyle bir cömertliğini gördüm. Üzerinize afiyet, önce çaylarımızı içtik, sonra da üzerine birer kahve içerek kahveden ayrıldık.

Ertesi gün yine aynı saatte Karayolları Müdürü, sabahın köründe kapıya dayandı. Allah razı olsun hanımdan, yine ikramda kusur ey-

lemedi.

Müdür Bey,

'İrfânî Ağâ, öncelikle kesene bereket, sofran bereketli olsun. Geçen gün seninle konuştuktan sonra Karayolları Genel Müdürü'müze bilgi verdim. Bozat'ın kurumumuza ne kadar faydalı bir eleman olacağı hususunu arz ettim ama tutturdu: 'İrfânî Ağâ'yı al gel, Ankara'da öğle yemeğinde beraber olalım.' dedi. Daha teferruatlı konuşmayı kendisiyle yaparsınız. Ben elçiyim, elçiye de zeval olmaz.' deyip sustu.

Emir büyük yerden gelmişti. Gidemem, işim var desem, Vali'nin bir emri ile Jandarma Alay Komutanı bir tabur askerle kapıya dikilir. Bunu demeye de yürek gerek. Mecburen kabul ettim. Yaşar'a haber edip etmemek arasında kaldım. Haber etsem, 'İlla ben de geleyim.' der, sonra da orada bir sakametlik çıkarır, adı üstünde İt Yaşar. Müdürle ben arka koltuğa oturduk, korumaya ön koltuğa geçti. Ver elini Ankara!

Üç saatte Ankara'ya vardık. Ulan arkadaş, kırk sene önce gördüğüm Ankara nere, bu Ankara nere? Koca koca otobüsler, model model taksiler, tevir tevir insanlar, koca koca apartmanlar; hele yollar kaymak gibi, bal dök yala! Boşuna başşehir yapmamışlar. Neyse, gereksiz laflar ederek başınızı ağrıtmayayım, gelelim asıl meselemize.

Varacağımız yere vardık. Taksi durdu. Korumaya, Müdür'ün kapısını, şoför benim kapımı açtı. Önümüzde beş, on metre uzunluğunda kırmızı bir halı, halının kenarlarında ellerinde çiçeklerle bekleyen öğrenciler, aralarında alkış ekibi...

Kapısına yaklaştığımızda bir de baktım ki Genel Müdür, Özel Kalem Müdürü ve tüm çalışanları ceketlerini iliklemiş, beni bekliyor.

Ulan İrfânî, artık perşembe akşamı doğduğunu tescil ettirdin. Ömründe böyle bir iltifata mazhar olmadın, helal olsun anana, babana dedim.

Genel Müdür,

‘Hoş geldiniz İrfânî Ağa’m, sizi Genel Müdürlüğümüzde ağırlamak bizim için büyük bir şereftir.’ dedi.

Ben de,

‘Asıl o şeref bize ait. Bizi şerefliendirdiniz.’ dedim.

Genel Müdür,

‘Estağfurullah ağam, ananız sizi bu ülkeye büyük hizmetler edin için doğurmuş olmalı. Yaşıyorsa ellerinden öperim, rahmete gittiye mekânı cennet olsun.’ dedi.

Kısa karşılama seremonisinden sonra makam odasına geçtik. Masasının hemen önündeki koltuğun birine ben, diğerine bizim Müdür oturdu. Özel Kalem Müdürü de eline bir ajanda almış, konuşacaklarımızı not etmek için hazır bekliyordu.

Genel Müdür,

‘İrfânî Ağa’m, yoldan geldiniz, yorgunsunuz biliyorum. İsterseniz arkadaşlar yer göstereyim, siz bir saat dinlenin, ondan sonra yemeğe geçelim, yemekten sonra daha rahat konuşuruz.’ dedi.

Benim de canıma minnet.

‘Biraz kestireyim, karnımı doyurayım, ondan sonra aklım daha iyi çalışır.’ dedim.

Beni bir odaya götürdüler. Yatak, yatak değil sanki bir kral odası. İçeride lavabosu var, banyosu var, masası, sandalyesi... Yani anlayacağınız bir artı bir dayalı döşeli ev mübarek.

Bir saatten sonra kapıya vurdular, uyandım. Elimi yüzümü yıkadım, aynanın karşısına geçip saçımı sakalımı taradım. İlk defa büyük adamlarla yemek yiyecektim ve bu adamlar elbette kılığıma, kıyafetime bakarak beni adam yerine koyacaklardı.

Görevli bir arkadaş gelip beni aldı. Elinizin artığı yemeğimizi yedik. Müdür ne diyecek, ben nasıl cevap vereceğim bunu düşünmeye başladım. Sonra da kendi kendime, ‘Ne sorsan sorsun, elbette uygun bir cevap veririm.’ deyip içimdeki vesveseyi uyuttum.

Tekrar Genel Müdür’ün odasına geçtik. Müdür hemen kahve söyledi. Sigara içip içmediğimi sordu, içmediğimi söyleyince,

‘O zaman ben de içerek size saygısızlık yapmayayım, kahve de dumanlı gitmez ama bu sefer böyle olsun.’ deyip masadaki sigarasını çekmeceye koydu.

‘İrfânî Ağa, sizinle yapacağımız bu görüşmeden Ulaştırma Bakanı’mızın haberi var. Ben kendi tekliflerimden ziyade, Sayın Bakan’ımızın bana verdiği yetkiye dayanarak bir bakıma onun adına konuşma yapacağım. Sizden ricam, beni dinledikten sonra tekliflerimizi düşünün. Birkaç gün sonra arkadaşlar tekrar yanınıza gelecek, ona göre bir karar verelim ki Bakan Bey’in aklı bizde kalsın.’ dedi.

Ben de,

‘Hele bakalım, Bakan Bey ne düşünür, ne söyler. Düşündüklerini, söylediklerini biz yerine getirebilecek miyiz? Anlaşılan bize bir sorumluluk yüklemek istiyor. Ben de ona göre düşünüp taşınayım, verilen görevin altından kalkar mıyım, kalkamaz mıyım kendi kendimle görüşeyim. Hele siz Bakan Bey’in düşüncelerini söyleyin.’ dedim.

Genel Müdür,

‘İrfânî Ağa, Bakan Bey isteklerini yazılı olarak göndermiş. En iyisi önce bunları bir okuyalım, sonra da bu kâğıdı size vereyim, değerlendirmeyi daha sonra siz yaparsınız.’ dedi ve Özel Kalem Müdürü’ne kâğıdı verdi. Müdür, madde madde okumaya başladı. Maddeler şöyleydi:

1-İrfânî Ağa’nın maaşı mevcut vinç ya da greyder operatörlerinin maaş ve katsayılarına göre ödenecektir.

2-Birinci sınıf devlet lojmanlarından birisi bilâücret emrine tahsis edilecektir.

3-İrfânî Ağa’nın Bozat’ı için özel bir ahır ve sorumlu bir seyis tahsis edilecektir.

4-Bozat’ın Ankara dışında başka şehirlerde göreve gitmesi halinde, İrfânî Ağa’nın ve Bozat’ın yolluğu maksimum tutarda hesaplanacaktır.

5-Ankara dışındaki görevler için Bozat’a içi ahır şeklinde donatılmış bir araç tahsis edilecektir.

6-İrfânî Ağa ve Bozat, Bakanlığımız hariçinde başka bir bakanlıkta kısa süreli de olsa Bakan Bey’in yazılı oluru alınmadan çalıştırıl-

mayacaktır.

7-İrfânî Ağa ve Bozat, Ulaştırma Bakanlığı-na bağlı bütün birimlerde çalışma şartlarının dışında hiçbir işte görevlendirilmeyecektir.

Bu ve benzeri daha birçok madde okudular, ama sizi sıkımayayım diye geçiyorum. Sonra, Özel Kalem Müdürü yapacağımız işleri de şöyle okumaya başladı:

1-İrfânî Ağa doğrudan Ulaştırma Bakanı'na bağlı olacaktır.

2-Mesai mefhumu gözetmeksizin, görev çıktığı anda yarım saat içinde görev mahallinde olmak şartıyla esnek mesai usulü çalışacaktır.

3-Bozat'ın sağlık sorunları ile İrfânî Ağa bizzat kendisi ilgilenecek ve Bozat için tahsis edilen baytar ile aynı lojmanda oturacaktır.

4-Bakanlığa bağlı birimlerde hiçbir işi olmasa dahi ekstra işlere kesinlikle gitmeyecektir.

Başka maddeler de vardı, ama el işareti yaparak "Yeter." dedim. Ne yalan söyleyeyim, moralim bozulmuştu. Bunu Genel Müdür Bey fark etmiş olmalı ki,

'İrfânî Ağa'yı esir mi alıyorsunuz arkadaşlar? Bu kadar sıkımayın.' deyip geri kalan maddele-
rin okunmasını engelledi.

Ben de,

'Beyefendi, bana müsaade.' dedim.

Genel Müdür Bey:

'Bozat'ı sağlam kazığa bağlamadan gitmek yok, İrfânî Ağa.' dedi.

Ben de ne yalan söyleyeyim, bu sözün altın-
da biraz ezildim ama belli etmedim. Genel Mü-
dür'ü kırmamak için,

'Efendim, siz de haklısınız, hanım ile bir gö-
rüşelim, Bozat'a soralım Ankara'nın iklimine
uyum sağlar mı, sağlamaz mı? Hele bir memle-
kete varalım, hayırlı haberler ulaştırırım inşal-
lah.' deyip yakamızı kurtardık, çok şükür.

Uzun lafın kısası memlekete döndüm. Bizim
ev yolgeçen hanına döndü. Her gün bir başka
bakanlıktan yetkililer geliyor, ben de herkesi
tek tek dinledikten sonra uygun bir dille geri
gönderiyorum. Tekliflerin her biri birbirinden
değerli, hangisinde karar kılacağımı ben de bi-
lemiyorum.

Yine günlerden bir gün İstanbul Büyükşehir
Belediyesinden bir ekip geldi. Onlar da bana ve
Bozat'a talipti. Her gelene, ne iş yapacağımızı,
ne maaş alacağımızı sorarak en sağlıklı kararı
vermem gerektiğini söylüyordum. Bozat'ı ye-
tiştirene kadar çektiğim zahmetleri sizlere an-
lattım.

İstanbul Büyükşehir Belediyesinin teklifine
gelince biraz kafama yattı. Yapacağım iki iş var-
dı: Birincisi, hafta içinde yolda kalan veya kaza
yapan metrobüsleri tamirhaneye çekmek, ikin-
cisi ise cumartesi ve pazar günleri, saat 13.00-
19.00 arasında insanlara nostalji yaşatmak için
İstiklal Caddesi'nde kırmızı tramvayı çekmekti.

Tramvay, Tünel'den kalkıp Odakule, Gala-
tasaray Lisesi, Hüseyin Ağa Camii ve Taksim
İstasyonu arasında, eskiden dört, beş kadana
atın çektiği şekilde yirmi dakikada bir hareket
edecekti. Bu iş için de bir maaş teklif ettiler.
Onlara, düşünmem için biraz zaman tanıma-
larını söyledim."

Büyük bir heyecanla İrfânî Ağa'yı dinleyen
Suppilom Lafın tam da burasında birden ayağa
kalkmış.

"Bozat yaşıyor mu?" demiş.

İrfânî,

"Gözüm gibi bakıyorum." diye cevap vermiş.

Kral Suppilom,

"İrfânî Ağa'ya elli kese altın verin, yanına bir
tabur asker katın ve Bozat'ı bana getirin. Yolda
ya da köyüne vardığında cayma emareleri gö-
rürseniz altınları İrfânî'den alın, işini bitirin.
Bozat'ı da alın, gelin." demiş.

İrfânî Ağa, ne diyeceğini bilememiş, dut
yemiş bülbül gibi susmuş. Ertesi sabah İrfânî
Ağa, bir tabur askerle birlikte memleketin yo-
lunu tutmuş.

-devam edecek-

Ağlayanlar Var

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Ücretli, iğneyle kuyu kazarken
Gününü gün edip eğleyenler var
Yoksulun gözünden yaşlar sızarken
Haramla aşını yağlayanlar var

Kimi hortumlarken devlet malını
Kimi incitemez meyve dalını
Kimi vicdansızca bulup yolunu
Kul hakkıyla geçim sağlayanlar var

Gençler lüks yaşamın ağına düşmüş
Ana baba borç batağına düşmüş
Kor ateş aile bağına düşmüş
Yutkunu yutkunu ağayanlar var

Yasaklı maddeye alışmış kimi
İllegal işlere bulaşmış kimi
Sahte bir kisveye ilişmiş kimi
Moda diye yaşmak bağlayanlar var

İnançsızlık başın aldı yürüyor
Gençler körpe yaşta şirke giriyor
Bağını sormadan üzümün yiyor
Haramı helâle yeğleyenler var

Yobaz diye yaftaladılar merdi
Kabul görüp yüceltildi namerdi
Nurgül'üm bitmiyor dünyanın derdi
Mazlumun bağrını dağlayanlar var

Köksal'la Söyleşiler/bir-Şükret Be Köksal'ım

◆ Halil Manuş

**Ne yazdıysam Köksal'a yazdım sözde.
Okuyup anlayan sizlere özde...**

Ömür dediğin bir nefes arası
Her aldığında şükret be Köksal'ım
Doğan ölecek geldikçe sırası
Rahman'ı bolca zikret be Köksal'ım

Neden çifttir gözümüz, kulağımız
Tutan elimiz, gezen ayağımız?
Oysa birdir dilimiz ve ağzımız
Düşünüp taşın fikret be Köksal'ım

Dol gönüllere sular gibi akarak
Dal kalplere ateş gibi yakarak
Olup bitenlere bir bir bakarak
Kim dost, kim düşman fark et be Köksal'ım

Candan aziz bil doğduğun ülkeni
Rabb'im verecektir senin payeni
Ters bir yola götürürlerse seni
Gerisin geri çark et be Köksal'ım

Şan, şöhret, para olmasın ilahın
O'nun elindedir ancak felahın
İstemediği ne varsa Allah'ın
Tövbe diyerek terk et be Köksal'ım.

Serinin Niteliği: Şükret Be Köksal'ım şairin “Köksal'la Söyleşiler” serisinin ilk şiiridir. Şiirdeki “Köksal” karakteri şairin bir köylüsü ve simgesel bir figürdür; şair toplumdaki aksaklıkları ve eleştirilerini Köksal nezdinde okuyucuya aktarır.

Artık Sevmeyeceğim

◆ **M. Nihat Malkoç**

Sevda mektebinde ikmale kaldım
Mecbur kalmadıkça sevmeyeceğim!
Artık faka basmam, dersimi aldım
Mecbur kalmadıkça sevmeyeceğim!

Tam köprüyü geçtim, geçiyor derken,
Çok geç bulduğumu kaybettim erken
Ne gelirken sordun ne de giderken
Mecbur kalmadıkça sevmeyeceğim!

Kalbimde onulmaz yaralar açtın
Panzehir diledim, zehrini saçtın
Her şeyim sanmıştım, meğer bir hiçtin,
Mecbur kalmadıkça sevmeyeceğim!

Eşek arısını bal verir sandım,
Kavağı, meyveli dal verir sandım,
Sevilen, sevene el verir sandım,
Mecbur kalmadıkça sevmeyeceğim!

Her kimi tuttuysam o attı beni
Kime sevdalansam yıprattı beni
O ki sol yanımdan kanattı beni
Mecbur kalmadıkça sevmeyeceğim!

Gönül pazarında kazıklandım ben
Sanma ki bir ömür rızıklandım ben
Hep pişmanlık duydum, yazıklandım ben
Mecbur kalmadıkça sevmeyeceğim!

Yâr peşinde koştum, yara buldum ben
Beyaza tutuldum, kara buldum ben
Su talep eyledim, çıra buldum ben
Mecbur kalmadıkça sevmeyeceğim!

Hep yokuşta kaldım, düz göremedim
Bir kere tutulan söz göremedim
İçi dışı aynı öz göremedim
Mecbur kalmadıkça sevmeyeceğim!

Ben Yusuf misali, hayat bir kuyu
Ateşlerde yandım, bir ömür boyu
Bilirim böyledir kaderin huyu
Mecbur kalmadıkça sevmeyeceğim!

Bak Şu Muskanın Yaptığına/on sekiz-Taksit Taksit

◆ Halit Yıldırım

Murat kızarsa bozarsa da hiç cevap vermedi Âdem'in sözlerine. Âdem ise önündeki cezve şeklindeki tasın ağzını açtı ve başladı okumaya, gerinmeye, kasılmaya. Görüntüsü korkunçtu. Parmaklarını ve kollarını kütürdettikten sonra elindeki kalemle tasa tam vuracaktı ki Sibel tasın içini görmek için öne doğru eğildi:

"Hoca'm, ne olduysa hep o muska yüzünden oldu?" dedi.

Âdem ise ani bir hareketle hemen tasın kapağını kapattı ve Sibel'e öfkeyle,

"Sibel hanımcığım siz ne yapıyorsunuz Allah aşkına? Yahu siz kaç aylıksınız? Ben irtibata geçerken araya girilir mi? Ya sana cinler musallat olsa ne olacak? Artık bir de sizinle mi uğraşacağız? Şimdi zaten ayan beyan çıkacak her şey ortaya. Azcık sabret!"

Deminden beri âdeta sanal âlemde dans eden Sibel, bir anda elinden oyuncağı alınmış şımarık çocuklar gibi mahzunlaşmıştı. Âdem Bey'den böyle bir fırçayı beklemiyordu. Bu kez gülme sırası Murat'a gelmişti.

Tekrar seans başlamıştı. Âdem bu kez kalemle tasa vurdu ve "İnler, cinler, hinler; toplanın!" dedi. Sonra tasın içine bakıp kendi kendine,

"Hoş geldin Abdül Efendi, maruzatımızı biliyorsunuz, ne yapalım?" diye yüksek sesle tasın içindeki Abdül'e soru sordu. Biraz bekledikten sonra:

"Ya öyle mi? Anladım, tamam, eyvallah!" dedi.

Âdem Efendi sonra Sibel'e dönerek,

"Ver şu muskayı! Abdül, muskaya bakacakmış." dedi.

Sibel iyice korkmuştu. Hemen çantasından muskayı çıkardı ve Âdem Efendi'ye verdi. Muska; gümüş renkli bir muhafaza içinde, üçgen şeklindeydi.

Âdem Efendi muskayı birkaç saniye kadar tasın üzerinde tuttuktan sonra Sibel'e sordu:

"Sen bu muskayı birine açtırdın mı, okuttun mu? Abdül soruyor."

Sibel titreyen bir sesle,

"Yok valla kimseye vermedik, açmadık. Nasıl bulduysak öylece çantamda duruyor."

Âdem bu sözler üzerine muskayı tasın içine attı ve bu soruyu sormasının sebebini izah etti:

"Geçen gün adamın birisi bana çocuğu için bir nazar muskası yazdırdı. Sen git muskayı açtır. Mahallenin imamına okut. Adı üstünde imam... İmam ne anlarsın muskadan? Bakmış içinde Fatiha yazılı. Adama demiş ki, 'Bu Fatiha suresi, nazar ayeti değil.' Adam koşarak geldi bana: 'E hocam sen beni kandırmışsın. Bunda sadece Fatiha yazıyormuş. Bu muskada nazar ayeti yokmuş.' Ben de adama 'Kim dedi?' diye sordum. 'İmam' demez mi? Ben de haklı olarak 'E kardeşim madem imam bu işi biliyor ona niye gitmedin?' dedim.

Tabii adamda çıt yok. Dedim ki 'Bak, bu Fatiha Suresi her derde deva, bu bir. İkincisi de bu ayetlerin arasına bizim Abdül görünmez kalemle ne dualar ne ayetler yazdı. Bunu cinlerden başka kimse okuyamaz.'

Çekti gitti. Geçen de gelmiş, 'Efendim biz muskayı kaybettik.' Ben de bizim Abdül'e sordum. Abdül demesin mi? 'Bırak şu adamı, defet gitsin. Bu herif bize itimat etmediği için muskayı çocuğun boynundan alıp Kafdağı'ndaki cinler padişahının hazinesine attı.' E yapacak bir şey yok. Dedim ki adama, 'Yeniden yazdıracaksın.' Tabii bir muska 500 TL, canı isterse. Gitti bir daha gelmedi."

Âdem Efendi bu izahattan sonra küçük bir cımbızla muskayı tutup sudan çıkardı. Tekrar tasın üzerine hafifçe eğildi. Kendi kendine tas ile konuşmaya başladı:

"Ya öyle mi? Tamam Abdül, anladım. Tamam, ben onları uyarırım. Şimdi ne yapayım bana onu anlat. (Bir müddet sustuktan sonra) Ha tamam, tamam onları yazarım. Tamam oldu." dedi.

Âdem Efendi sanki birisini dinliyormuş gibi bir müddet sustu. Sonra yüzü renkten renge girdi ve telaşla sordu:

"Deme yahu, gerçek mi? Vay be! Hemen bir

saniyede mi girmiş? Vay alçak! Yahu tamam anladım. Yaparım şimdi. Haydi görüşürüz. Güle güle Abdül.”

Âdem Efendi başını tastan kaldırıp Sibel ve Murat’ı tastaki konuşmalarıyla ilgili olarak bilgilendirdi:

“Efendim maalesef bu muska çok kötü bir muskaymış. Çocuğunuzun olmasını engelleyip daha sonra sizi bu yüzden birbirinize düşürüp ayırmak için yazdırılmış. Şimdi o muskanın etkisini azaltmak için bizim Abdül, muhafızları ile harekete geçti. Şu an sizin evde resmen harp başladı. Yalnız deminden bu muska için görevlendirilen ifritlerden birisi hainlik edip senin kulağından içeri girmiş. Onu da çıkaracağız. Ancak bu iş için sizin bana toplamda 5.000 TL ödemeniz gerekiyormuş.”

Murat bu hesabı duyunca cin çarpmışa döndü.

“Ne diyorsun be adam! Bu paraya baypas ameliyatı yapıyorlar.”

Âdem bu söz üzerine geriye yaslandı ve Murat’ı avucunun içine düşürmüş olmanın rahatlığı ile konuşmaya başladı:

“Senin okuman yazman yok mu azizim? İçerideki levhada ne yazıyor? Bu işte pazarlık olmaz. Fiyatı da onlar belirliyor.”

Murat yutkunarak zar zor konuşabildi:

“Yanımda bu kadar para yok Âdem Efendi.”

Âdem ise gayet pişkin bir şekilde sırtarak

“Kusura bakma azizim, bizim de veresiyemiz yok.” dedi.

Murat ise itiraza devam etti:

“Pazarlık yok diyorsun ama bu kadar para çok değil mi?”

“Biz SSMFO’ya üyeyiz azizim. Fiyatlarımız tarife uygundur. Hatta tenzilatlıdır. “

“SMFO da nedir ya?”

“Sınırlı Sorumlu Medyumlar ve Falcılar Odası demek azizim. Bak listede ne yazıyor?”

“Ne yazıyor?”

Âdem duvardaki listeyi Murat’a işaret edip okumaya başladı:

“Fal açma 500, kısmet açma 1500, kısmet kapama 1000, büyü bozma 2000, büyü yapma 1500, papaz büyü olursa fiyatlara %50 ilave

edilir. Cin sokma 1000, cin çıkarma 2000 TL.”

Murat tekrar fabrika ayarlarına dönmüştü:

“Maşallah burnunun ucunu göremiyorsun ama duvardaki listeyi İstiklal Marşı gibi okuyorsun Âdem Efendi.”

Âdem bu sözler üzerine sinirlenmişti:

“Efendi, efendi! Sen beni cahil birisi sandın herhalde. Ben ta Mısır’a gittim bu ilmi tahsil için. Her şeyin bir bedeli var. Borcun 5.000 TL azizim. Eğer böyle itiraza devam edersen borcun iki katına çıkar. Zira tenzilatlarımız cömert müşterilerimiz içindir.”

Konuşulanlara kayıtsız kalamayan Sibel yüksek sesle haykırdı:

“Murat çok uzattın yeter ama!”

Murat şaşkın şaşkın Sibel’in yüzüne baktı ve yalvaran bir ses tonuyla,

“Sibel bu kadar paramızın olmadığını biliyorsun. Daha mobilyaların taksiti duruyor. Kira, arabanın kredi borcu var, bunları biliyorsun. Bu para benim bir aylık maaşımın üçte ikisi kadar.”

Bu sırada Âdem çekmecenin gözünden bir pos cihazı çıkartıp Murat’a uzattı:

“Kredi kartından çekelim. Komisyon almıyoruz. Hem taksit de yapıyoruz azizim. Sen sorun etme!”

Murat neredeyse şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı:

“Yuh be! Burada da mı?”

“Çağa ayak uydurmak lazım azizim. Millette nakit sıkıntısı var. Hem bu işler masraflı işler. Büyük meblağları peşin almak zor. Senet, bono, çek bunların da takibi zor. En güvenilir yol bu. Banka uğraşır senin yerine!”

Murat, Sibel’e şaşkın şaşkın medet umar gibi baktı. Ama Sibel hiç oralı değildi. Dişlerini sıkarak Murat’a söylendi:

“Duymadın mı? Kredi kartı diyor.”

“Duydum 5.000 TL diyor.”

“Taksit diyor taksit!”

-devam edecek-

Olurmuş

◆ Musa Serin

Kiralık beyinler darağacına
Çekiyor masumun ipi boynuna
Edebi unutmuş sokakta suna
Gönül heybesinden uzak olurmuş

Özünden kopunca aydın dediğin
Tadı da yok sofradaki hedığın
Yolunda kılavuz olan hödüğün
Attığı her adım tuzak olurmuş

Hesaplar bir türlü uymaz çarşıya
Zehiri zerk ettik içilen suya
Kader dedik hep dalınca uykuya
İnsanlık adına yazık olurmuş

Alınca yetkiyi cahil cuhala
Canlı canlı bindik tekersiz sala
Uyku çöker çalınınca kavala
Meğer anlamadık kazık olurmuş

Derdo

◆ Adem Oğuz

Haksız kazancına varlık diyene,
Açlığa yokluğa dirlik diyene,
Kardeş kavgasına birlik diyene,
Aklımdan geçeni sen söyle Derdo!
(Yazıklar olsun)

Her zaman güçlüden yana olana,
Haksızlığa karşı suskun kalana,
Azıtıp da belasını bulana,
Aklımdan geçeni sen söyle Derdo!
(Oh olsun)

Kargadan çekinip kaçan doğana,
Cücüğü çürüten acı soğana,
Seyir otağında yatan kağana,
Aklımdan geçeni sen söyle Derdo!
(Yuh olsun)

Rüşvete torpile ilgi duyana,
Hatırı nüfuzu hüner sayana,
Heybesine haram lokma koyana,
Aklımdan geçeni sen söyle Derdo!
(Zehir olsun)

Milletin aklıyla dalga geçene,
Basiretsiz yönetici seçene,
Ekmediği araziye biçene,
Aklımdan geçeni sen söyle Derdo!
(Zıkkım olsun)

Bile bile ayıplı mal satana,
Suizanla iftirayı atana,
Bukalemun olup keyif çatana,
Aklımdan geçeni sen söyle Derdo!
(Lanet olsun)

Kamu malı ile devran sürene,
Yalan dolan ile hüküm verene,
Mahkûm olup adaleti yerene,
Aklımdan geçeni sen söyle Derdo!
(Rezil olsun)

Uyuyan yılanı uyandırana,
Oluru olmaza dayandırana,
Güzeli çirkine beğendirene,
Aklımdan geçeni sen söyle Derdo!
(Beter olasın)

Adalet hükmünde ayırım yapana,
Çıkar için doğru yoldan sapana,
Cimri olup para pula tapana,
Aklımdan geçeni sen söyle Derdo!
(Berbat olsun)

Şeyranî'yi eğri dalda görene,
Oracıkta darağacı kurana,
Hak edenin defterini dürene,
Aklımdan geçeni sen söyle Derdo!
(Helal olsun)

Fonzedeler ve Fonzadeler/bir

◆ Mehmet Pektaş

The Big Sazan Global Plaza-Çay Ocağı

Lüks plazanın emektar çaycısı İsmail, bardakları yıkamakla meşguldü. Temizlik görevlisi Hasan'ın elinde ekmekle içeri girdiğini görünce kafasını çevirip sordu:

“Toplantı bitmedi değil mi?”

“Bitmedi, ağalar içeride daha. Sabahtan beri koridorları paspaslamaktan anam ağladı.”

İsmail tekrar tezgâha döndü:

“Mehmet nerde, gelmiyor mu?”

Hasan, elindeki ekmekleri masanın üzerine bırakıp bir sandalye çekti:

“Mehmet karpuz almaya gitti. BİM’de karpuz indirime girmiş de...”

İsmail, askılıktaki havluyla elini kuruladı:

“Dolapta köyden gelen peynirle biraz zeytin de olacaktı, çıkarıver. Hemen karnımızı doyurup işimize dönelim. Belki toplantı odasından çay isteyen olur.”

Hasan, peynirle zeytini çıkarmak için dolabın kapısını açtı:

“Desene ziyafet var.” dedi yorgun sesiyle.

O sırada güvenlik görevlisi Mehmet kucağında karpuz gururla içeri girdi:

“Şu üç harfli marketlerden Allah razı olsun. Karpuzun kilosu 5 liraya düşmüş. Kaptım geldim bir tane.”

İsmail, Mehmet’in elindeki karpuzu alıp masanın üzerine koydu.

“İyi lan bari.” dedi karpuzun sağına solana vururken.

Mehmet, kendinden emin konuştu:

“En kralını seçtim. Bıçağı ver de keselim.”

Mehmet, İsmail’in getirdiği bıçakla karpuzu ikiye ayırırdı. Göbekten kestiği parçayı bıçağın ucuyla İsmail’e uzattı. Bu sırada Hasan, peynirin, zeytinin kapağını açmış, ekmekleri poşetten çıkarmıştı.

“Biraz içi geçmiş. Bu paraya da ancak bu kadar olur.” dedi İsmail karpuzun tadına bakarken.

Hasan, karpuzun yarısını tekrar poşete katıp ağzını bağladı:

“Bugünün yarını da var arkadaşlar. Bu da yarınki rızığımız olsun, dolaba koyalım.”

Mehmet, karpuzu dilimledikten sonra

somunlardan birini ikiye böldü. Ekmeğin

arasına bir parça peynir koyup iştahla yumuldu:

“Bir an önce yiyip gitsem iyi olacak. Kapıdan fazla ayrılmayayım. Malum toplantı var.”

Çaycı İsmail ekmekten büyük bir lokma aldı. Üstüne de bir dilim karpuz attı ağzına:

“Kaç kişi var toplantıda? Girenleri gördün mü?”

Mehmet, kafasını salladı:

“Dört kişi geldi. Adamların arabalarını görmen lazım. Biri Ferrari’yle geldi, biri Lamborciniyle, birinin altında Mugatti mi neyse o var Kim bilir her biri kaç milyon? Hatta biri helikopterle geldi.”

“Vay anam vay! Ulan evden buraya sabahın köründe bir saat yürüdüm be! Adamlar helikoptere biniyor ha!”

“Ben de geç kalmasam yürüyecektim. Gaz 45 liraya dayanmış. Mazot olmuş 100 lira. Bu adamlar bu parayı nereden buluyor Allah aşkına?”

Hasan, ekmeğinden sağlam bir ısırık aldı. Çatalını da koca bir dilime batırdı.

“Boş verin oğlum. Azıcık aşım ağrısız başım demişler. Hangisinde var şu bizdeki keyif?”

İsmail de önlerindeki zeytine, peynire ve karpuzla baktı. Arkadaşına hak verdi:

“Doğru dedin lan büyük başın derdi büyük olur.”

Mehmet, son lokmasını da ağzına soktu:

“Dünya kadar malın var. Şu peynirin, ekmeğin, karpuzun tadını bilmiyon. Ne yapayım böyle parayı?”

The Big Sazan Plaza-Toplantı Salonu

Cem Bey, kutusunu 20.000 dolara Küba’dan özel olarak getirttiği purolardan misafirlerine uzattı:

Yirmili yaşlardaki Mert, uzatılan purolardan bir tanesini yakıp dumanını üfledi. Sonra kolundaki 300.000 euroluk Rolex saate bakıp sitem etti:

“Toplantı toplantı dedin ta Kaliforniya’dan kalkıp geldim. Konuşalım ne konuşcaksak akşama Dubai’ye geçicem.”

Cem, gülümseyerek cevap verdi:

“Gören de tarifeli uçakla geldin sanacak. Şu 40 milyon dolara aldığın özel jetin biraz işe yarasın.”

Mert oturduğu koltuğa iyice yayıldı:

“Milyon dolar değil dostum, milyon euro!”

Toplantı salonunda pembe dizilerden kopup gelen bir zengin kahkahası yankılandı.

Cem yerinden kalkıp misafirleri için şişesini 10.000 dolara özel getirttiği içkilerden doldurdu.

“Konu önemli olmasa çağırmazdım.” dedi.

Hakan elinde kadeh plazanın boydan boya camdan yapılma cephesine gidip yönünü Boğaz’a döndü:

“Bizi ofise tıktın be oğlum! Bari şu 50 milyon dolara aldığın meşhur yatında toplansaydık. Mankenler falan da olurdu. Kafamızı dağıtırdık.”

Cem, sus işareti yapıp telaşlı bir sesle cevap verdi:

“Aman Hakancığım yerin kulağı var. Manken falan... Hanım duymasın öldürür beni valla. Bugün yat onun emrinde sosyal medyaya koymak için fotoğraf çektirecek. Şoförü, asistanı yetmiyor, bir de peşinde çekim ekibiyle geziyor hanımefendi.”

“Maşallah yenge hanım da tam fenomen oldu.” dedi Hakan. “Instagram’da 3 milyon takipçisi var. Geçen gördüm, neydi öyle jakuziye altın girdiği video?”

Emir, de söze katıldı;

“Söyleseydiniz bizim ultra lüks villada buluşurduk. Hem benim oraya harcadığım para Cem Bey’in yata harcadığından fazladır.”

Mert, elini arkadaşının boynuna attı:

“Aman be Emir, illa bize o altın kaplama korkulukları, milyonluk kristal avizeleri, sedefli cam mozaikli dev yüzme havuzunu göstereceksin değil mi?”

The Big Sazan Plaza-Çay Ocağı

Karpuz ve ekmek bitmişti. Hasan masayı temizlerken Mehmet, peyniri, zeytini ve yarım karpuzu dolaba kaldırdı. Çaycı İsmail bu arada birer bardak çay doldurdu. Mehmet, telaşlıydı:

“Kardeş ben çayımı güvenlik kulübesinde içeyim. Kameradan bakarlar, yerimde olmadığımı anlarılarsa sıkıntı çıkar. Ekmeğimden olurum.”

Hasan dökme tütünden sardığı sigaralardan

arkadaşlarına uzattı:

“Şu zam işini konuşmadınız mı daha?”

“Bu meret de çok öksürtüyor ama ver bakalım.” dedi İsmail. Sigarayı kulağının arkasına kısırdırdıktan sonra devam etti:

“Müdür Bey’e yalvardım, çocuğum üniversitede okuyor diye... Asgari ücretten fazla veremeyiz. Beğenmiyorsan bırak git, dedi. Bari çocuğa bir burs ayarlayın dedim. Şirket politikalarına aykırıymış mış mış da mış mış! Muhtaç olmasam bir gün durmam şurada. Yokluğun gözü kör olsun. Ha arkadaşlar bizim hanım evlere temizliğe gitmeye başladı. Aman kulağınızda olsun.”

Mehmet de derin bir iç çekti:

“Ben de bizim durumları anlattım. Evim kira. Aldığımız üç kuruş yetmiyor, çor çocuk perişanım dedim ama dinleyen kim? Bana da beğenmiyorsan git, sırada bekleyen bir sürü adam var, dediler. Biliyorsunuz hanım kanser olmadan yine eve üç beş kuruş destek oluyordu. Şimdi o da yok.”

The Big Sazan Plaza-Toplantı Salonu

Cem masaya doğru yaklaşıp sesini düşürdü, ciddileşti:

“Beyler sadede gelelim. Bizim şu özel fonları boşaltmamız lazım artık. Yeterince şişirdik, yakında patlayacak. Paraları çekme vakti, geldi de geçiyor.”

Hakan biraz düşündü:

“Satmak bir şey değil de... Çıkan parayı ne yapacağız? Milyarlarca Türk lirası birikti. Vallahi artık para falan göresim yok. Para lafını duyunca bile bir kasma hissi geliyor. Bak şimdi de öyle oldu. Şuradan bir pencere açın hele!”

Mert, hemen koşup bir pencere açtı:

“Al benden de o kadar. Yengenize para desem kadın cinlenip çıkıyor. Alerji oldu resmen. Geçen gün bir tanıdığın düğünü vardı. Havaya saçtığım paralardan kalan birkaç milyonu komedinin üzerinde unutmuşum. Vay sen misin yatak odasına para sokan! Bir sürü afra tavra... Ne varsa atmış şömineye. Parayı attığı bir şey değil. Bir hafta trip attı bana.”

Cem, de arkadaşlarına hak verdi:

“Bizde de durum pek farklı değil. Bodrum, çatı, dolapların içleri hep nakit dolu. Bizim hanım da artık paradan tiksiniyor. Cebimde bile para taşımaya korkar oldum.”

Hakan bardağından bir yudum aldı:

“Yatırım yapayım desen gerek yok. Stresli iş. Maliye’nin takibine takılmak da cabası. Paracıklarımız yata yata çoğalıyor zaten. En iyisi biz bu paraları yurtdışına çıkaralım. Biraz da yurtdışı bankalarında yatsın paralarımız.”

“Hakan haklı.” dedi Cem. “En iyisi birkaç tıra yükleyelim, öyle çıkaralım parayı. Emir sen üç beş tır al, biz de fonları boşaltmaya başlayalım.”

Emir tamam anlamında kafasını sallarken Mert, buram buram terlemişti:

“Şu klimanın derecesini biraz arttırın yahu. Ter bastı. Paran mı var derdin var kardeşim. Şimdi şu binada asgari ücretli bir çalışan olsan bu dertlerin hiçbiri olmazdı.

The Big Sazan Plaza-Çay Ocağı

Hasan paspasın sapına dayanıp uzaklara baktı:

“Ah ulan şöyle kolay para kazanmanın yolunu bir de biz öğrensek?”

Bu sırada Çaycı İsmail’in aklına bir şey gelmişti:

“Geçen ne duydum biliyor musunuz? Bizim patronlar parayı bir fona yatırıyormuş. Para orada kat kat artıyormuş.”

Güvenlikçi Mehmet’in gözleri parladı:

“Ben böyle şeyleri biraz takip ediyorum aslında. Öyle fonlar var ki bir anda insanı zengin ediyor.”

Hasan, bir şey anlamamıştı:

“Fon ne lan?”

Mehmet, her iki elinin baş ve işaret parmaklarını açtı:

“Bir havuz düşün. Para o havuzda toplanıyor. Bu parayı uzmanlar yönetiyor. Fıst bir bakmışsın 1 liran 1.000 lira olmuş. Önemli olan parayı yükseltecek havuza basmakta. Hangi fon olduğunu öğrenebilseydik keşke?”

İsmail, kafasını kaşdı:

“Lan işte bizim plazanın adı. Sazan Mortmöy mü, öyle bir şey...”

Mehmet sevinçle ellerini birbirine vurdu:

“Tamam ben biliyorum o fonu. Sazan Portföy Para Piyasası Fonu. Oldu bu iş. Son dönemde müthiş yükseldi bu fon. Demek ki daha da yükseltecek. Şansımız yaver giderse yırttık arkadaşlar. Var mısınız benimle?”

İsmail’le Hasan birbirine bakıştı. Sonra aynı anda cevap verdiler:

“Varız!”

-devam edecek-

Kayda Değer Bulmadı!

◆ **Hızır İrfan Önder**

Kaç bahar bekledim, kaç güz ağladım,
Şükür, ümit çiçeklerim solmadı!
Yüreğimi acılarla dağladım,
Beklemeye tahammülüm kalmadı!

Hesapsız-kitapsız sevdim her zaman,
Hiç eksik olmadı başımda duman,
Dertlerime bulamadım bir derman,
Yâr çilemi kayda değer bulmadı!

Vuslat için engelleri geçirim,
Sevmeyi ve seilmeyi seçerim,
Yâr elinden her badeyi içerim,
Vade bitti, hâlâ yüzüm gülmedi!

Paramparça oldu artık aile,
Hayata bulaştı yazık ki hile,
Sükûti ömrünü verdi nâfile,
Canan bile mezarıma gelmedi!

Habis Ruhlu Netanyahu

◆ Mustafa İmir

Apaçık ortada kötücül ruhu
Sürükler kendine benzer güruhu
İbretiâlemlik bu Netanyahu
Yakındır onun da devri dolacak

İnsanlık vasfını aşmış kibiri
Ruhu vahşetin olmuş esiri
İnsan görünümlü alçağın biri
Tutunduğu dal bir gün kırılacak

O varken bölgede hayaldir barış
Umurunda değil hiçbir uyarış
Yönetişim tarzı Hitler'le yarış
Sonu Saddam'dan da kötü olacak

Kullanır bölgede her tür silahı
Kitle katilinin olmaz iflahı
Tutmaz mı zalimi mazlumun ahı
O da ettiğini elbet bulacak

Uluslararası hukuka uymaz
İnsan haklarını ilkeden saymaz
Gazzeliyi insan yerine koymaz
Zulmeti tarihe miras kalacak

İçinde doyumsuz vahşet dürtüsü
Dürtüyü gizleyen bir din örtüsü
Yanında, yönünde sapık sürüsü
Hafızalara tek tek yazılacak

Çevre ülkeleri etmekte tehdit
Yakımda, yıkımda, kıyımda şedit
Arap âlemiyse hep mütereddit
Yürek yok karşı bir tavır alacak

Yahudi lobiden gelince istek
Amerika şartsız ardında destek
İran füzeleri olmadı köstek
Giderek daha çok nifak salacak

Halk elbet savaştan bir gün yorulur
Amerikasız bir denge kurulur
Türk işe el koyar bölge durulur
O zamanlara er geç varılacak

Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/yirmi dört

◆ Hacı Musa Tuncer

Göö Hüseyin, hemen kayığın zincirini Variyenli Ali'ye attı. Göö Hüseyin kayığın küreğiyle kayığı nehre doğru iterken, Variyenli Ali de zincirle yukarı çektikçe kayak otomatikman yukarı doğru kayarak gitti. Bu arada Göö Hüseyin;

"Hayırdır Al'ede bu شهدde nedir bu vaziyet?" dedi.

"Hele bir öteeçiye geçek gonuşuruk Hösüün. Şindik o işlerin vaatı deel." dedi Variyenli Ali.

Uğraş sonucu yeterli çekim tamamlandı ve katırı yüküyle birlikte kayığa bindirdiler. O arada Göö Hüseyin,

"Pekiinci Al'ede haglısın. O akıd bu eçiye geçmişken şu benim oltaları da bir gonturol ediyim bahim hele. Belki ırızgımıza bir kelten düşmüşdür." dedi.

"Et bahim Hösüün et! Iras gele. Bol şanslar. Avın gan'nola" dedi Variyenli.

Göö Hüseyin, akşamdan attığı oltaları tek tek kontrol etmeye başladı. Birinci oltayı çekti boş, ikinci oltayı çekti yine boş, üç dört boş... Beşinci oltayı çekerken adam boyunda büyük bir sekiz bıyık kelecicın yani karabalık, çevliğin orta yerindeki büğnekten şarp diye kuyruğunu salladı, vurdu, su dalgalandı.

"Aman gurban oluyum Hösüünüm balığı kaçırma! Mıkıyetli çek holtuye. Pıddırma ha!" diye heyecanla bağırıldı Variyenli.

Göö Hüseyin, eğilmiş vaziyette oltanın sicimini dikkatlice çekerken oltaya ve balığa odaklanmış, Variyenli Ali'nin söylediklerini hiç duymuyor bile. Oltayı çekiyor, biraz geri salıyor; tekrar çekiyor, tekrar salıyor. Uzun bir uğraş sonucu büyük bir ustalıkla balığı nehirin kıyısındaki kumları üzerine çıkarmayı başardı. Kaçmasın diye de hemen balığın üzerine atladı yattı. Üstü başı ıslanmış çamur haliyle, yattığı yerden Variyenli Ali'ye bir gözüyle bakarak,

"Heheyy maaşallah Al'ede heheyyy! Gördüğü guzuu?" deyip mutluluğunu paylaşırken balık kuyruğu ile Göö Hüseyin'in suratına suratına bir kaç kez vurdu. Kayığı ve katırı tutan Variyenli Ali, gülererek ona katıldı:

"Yahu Hösüün ede bu benim şansımndan ha! Ööle daal mı?"

Göö Hüseyin, önlemine alarak balığı sürüye sürüye kayığın içine getirip yatırdı. Balık arada bir ağzını açıp kapatıyor, kuyruğunu şarp ettirip sağa sola vurup çırpınıyor. Ağırlığı ortalama 55 kilo. Kafası don kazanı gibi...

Artık geri dönüş başladı. Nehrin üzerinde beyaz pus var. Hava biraz da ayaz. Kayıkta katır, büyük sekiz bıyık kara balık (kelecicın) ve kendileri var. Göö Hüseyin yine küreğe geçti. Bu sefer yük ağır ancak Göö Hüseyin küreği çekerken Variyenli Ali de destek vererek küreği itiyor. Böylece Ceyhan Nehrinden sağ ve salimen geçtiler.

Variyenli Ali önden katırını çekerek, Göö Hüseyin de arkadan balığı sürüyerek Ceyhan Nehri'nin kıyısından yukarı doğru dar bir yoldan Göö Hüseyin'in evine çıktılar. Ev, duvarları taştan çamurdan örülü, üstü toprak, iki oda, önü tahta sofalı bir yer. Evin arkası, meşhur Şimşekkaya Dağı. Önü, sarp ve uçurum, Ceyhan Nehri'ne bakıyor. Yan taraflarında engebeli az bir arazi. Arazinin içinde bir mal damı, bir davar damı, üç kök nar, iki kök incir, kenarlarında ise birkaç ceviz ağaçları var. İçeri geçip ocaklığın başına karşılıklı olarak oturdular. Variyenli Ali'nin gözü Ulak Mulla'yı arıyor. Sağa sola bakarak,

"Hösüün, Milla nerde?" dedi.

"Burda, burda! Gaygeyleme. Birezden çığırır gelir." dedi Göö Hüseyin.

"Çığır gelsin o akıd!"

"Pekiinci Al'ede." deyip dışarı çıktı, üç sefer uzun, üç sefer de kısa ıslık çaldı. Tekrar geldi oturdu. ıslık sesini duyan Ulak Mulla, evin hemen yakınında üst tarafta bulunan mağaradan fırlayarak dışarı çıktı ve koşarak eve yöneldi.

"Hösüün, bu senin ıslık işaretine, parolana hayranım ede!" dedi Variyenli Ali.

Göö Hüseyin gubarak,

"Bire Al'ede böölesi işaretlerin çok mafasını gördüm ben. Yongsam, bu mahrumuyet yerde tek başıma navuturum?" derken, Ulak Mulla kapıyı bir hızla itip açarak içeri girdi bile.

-devam edecek-

Emmi Ne Yapsın?

◆ Mahir Başpınar

Kaçışı yok, kırbaç zalim elinde,
Vurdukça vuruyor emmi ne yapsın
Gelmiş geçmişi küfür dilinde
Sordukça soruyor emmi ne yapsın

Su üstüne saman gibi çıkanlar
Yürekleri acı ile yakanlar
Kafasını kuma gömüp bakanlar,
Yordukça yoruyor emmi ne yapsın.

Boş bulup meydanda kül savuranlar
Menfaati için kıyam duranlar
Kitaba uydurup vurgun vuranlar
Durdukça duruyor emmi ne yapsın.

Dünü başka olan bugün tam tersi
Keşke çıkartsaydık geçmişten dersi
Kardeş kardeşine artırıp hırsı
Yerdikçe yeriyor emmi ne yapsın

Ağız küfür dolu sövülür dümdüz
Utanmak bir yana kızarmıyor yüz
Kanatıp kanatıp yaralara tuz
Sürdükçe sürüyor emmi ne yapsın

Bırak ağlamayı gözüne yazık
Bu yalan dünyanın düzeni bozuk.
Hangi yana dönse sivrilmiş kazık
Gördükçe görüyor emmi ne yapsın.

İster salla gitsin ister geri al
Yukarda bıyık var aşağı sakal.
Bir değil her yanı sürüyle çakal
Sardıkça sarıyor emmi ne yapsın.

Mahir'im benim de yüreğim buruk
Yüzler gülümsemez hevesler kırık
Boğazlara düğüm olan hıçkırık
Burdukça buruyor emmi ne yapsın.

Kendince Dürüst (İroni)

◆ Kadir Köse

Gıyabıma fasık deyip durmayın
Ne var bunda kalbim temiz çok şükür
Günah/sevap telkinleri vermeyin
Ne var bende kalbim temiz çok şükür
Bana göre her yaptığım hak şükür

Eğer gerekmezse yalan söylemem
Zorda kalmaz isem yemin eylemem
Ara sıra kandırmadım diyemem
Ne var bunda kalbim temiz çok şükür
Doğruluğum, dürüstlüğüm pek şükür

Namaz kılmasam da dini korurum
Oruç tutmasam da iftar bilirim
Zekât vermesem de fitre veririm
Ne var bunda kalbim temiz çok şükür
İnançlıyım dinim bütün yek şükür

Yüze başka, peşe başka söylerim
Asta başka, baş'a başka söylerim
Kurda başka kuşa başka söylerim
Ne var bunda kalbim temiz çok şükür
Riyakâr diyene karnım tok şükür

Nifak soktum ama gönül kırmadım
Ara bozdum ama zarar vermedim
Utanacak hiçbir işe girmedim
Ne var bunda kalbim temiz çok şükür
Alnım açık, yüzüm daim ak şükür

Beni itham edip burgulamayın
Haramla helâlle sorgulamayın
Ben kural tanımam yargılamayın
Ne var bunda kalbim temiz çok şükür
Verilemez bir hesabım yok şükür

Leylâ'dan Mecnûn'dan Eser Yok

◆ Lütfü Şehsuvaroğlu

İki ikse sığdırılmış iki çalıntı dize
Bir elinde bir demet gül, diğerinde keser var
Böyle sevdâ mı çekilir, böyle mutad, tekdüze
Ne çölleri aşan Mecnûn ne Leylâ'dan eser var

Çile hileden ibâret, dâvâysa kula kulluk
Traktör sanmış kendini, çekmemiş bir tek pulluk
"Romeo!" der alkışlar peşi sıra kalabalık
Ne çölleri aşan Mecnûn ne Leylâ'dan eser var

Farklı sese yok tahammül, dilden düşmez hoşgörü
Çekip gitmiş Börteçine, köpekler olmuş Börü
Desenler naylonda işli, sökölüyor her örü
Ne çölleri aşan Mecnûn ne Leylâ'dan eser var

Yıkıyor farkında değil, restorasyon yaparken
Dilden düşmez kelâmullah şeytanına taparken
Sala binip kaçır kaptan tam fırtına koparken
Ne çölleri aşan Mecnûn ne Leylâ'dan eser var

Bir acayip çağ ki bu çağ; bilgi yapay, bilge de
Adım adım izim süren, benle gezen gölge de
Hani o aşk, ayn'da şin, şin peşinde kaf nerede
Ne çölleri aşan Mecnûn ne Leylâ'dan eser var

Kurdu kuşu hep yel aldı; Şehsuvar, at çatladı
Düşman için yaptığımız elimizde patladı
Sayarken bir iki hayır, şerse beşe katladı
Ne çölleri aşan Mecnûn ne Leylâ'dan eser var

KONUŞAN FOTOĞRAFLAR -2-

Sözlü Savunma

◆ Betül Parasayan

Tahsil ettim mühendislik ilmini
Geç öğrendim şo işlerin elmini
Yazan yazdı biz de çektik filmini
Sağır oldu duyan duyan duyana

Yem atınca bütün kuşlar üşüştü
Uçan uçtu kalan tuzağa düştü
Devleti batırmak bize mi düştü
Kuru iftirayı yayan yayana

Piyasadan kâğıt alır satardım
Çuvaldızı başkasına batırdım
Üç beş milyonumu fona yatırdım
Bir yerine beşi koyan koyana

Bana geldiğinde yeme sırası
Sadece yaptığım ekmek arası
Herkesin herkesten çokmuş yarası
Gelip geçmişime sayan sayana

Ocağıma incir dikenler dikti
İçeriden biri ipimi çekti
Yoldaşlarım yolun başında ekti
İftira atıyor ayan ayan

Aklım başımdaydı kırkına kadar
Sonradan taktılar aklıma radar
Betülî kalmadı artık kafadar
Küfredip duruyor bayan bayana

Zabıt Katibi
Osman Gazi Turaç